

Dosarul nr. 2ra-1460/21

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: G. Grozav
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: M. Guzun, I. Dutca, A. Malii

ÎNCHEIERE

6 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eugenia Schneider,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia
Schneider împotriva Lidiei Budișteanu cu privire la repararea prejudiciului moral
și încasarea dobânzii de întârziere,
împotriva deciziei din 21 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 7 octombrie 2019, Eugenia Schneider a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Lidiei Budiștean, solicitând încasarea sumei de 50 000 lei cu
titlu de prejudiciu moral și a dobânzii de întârziere.

În esență, motivele acțiunii se rezumă la faptul că începând cu anul 2014,
reclamantei i-au fost cauzate prejudicii morale și materiale prin faptul că, pârâta a
dat declarații neveridice în privința sa, că aceasta ar fi numit-o cu cuvinte
injurioase și din cauza porumbeilor ce aparțin familiei pârâtei.

Eugenia Schneider a invocat că porumbeii Lidiei Budiștean au cauzat
prejudicii și plantațiilor din grădina acesteia, precum și, au mâncat toată hrana
procurată pentru păsările sale.

Prin hotărârea din 1 octombrie 2020 a Judecătoriei Căușeni, sediul central, s-a
respins cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Schneider împotriva
Lidiei Budiștean cu privire la repararea prejudiciului moral și încasarea dobânzii de
întârziere, ca fiind neîntemeiată.

La 5 octombrie 2020, Eugenia Schneider a declarat apel împotriva hotărârii,
solicitând casarea ei, rejudecarea cauzei și emiterea unei hotărâri noi, prin care
acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 21 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul
declarat de Eugenia Schneider și s-a menținut hotărârea din 1 octombrie 2020 a
Judecătoriei Căușeni, sediul central.

În motivarea deciziei emise, Colegiul instanței de apel a conchis că, prima
instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele
importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin,

probelor prezentate li s-a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Totodată, prima instanță a elucidat deplin circumstanțele cauzei, a aplicat corect normele materiale și a adoptat o hotărâre întemeiată și legală.

Astfel, Colegiul a concluzionat că este justă și întemeiată concluzia instanței de fond, potrivit căreia pretenția reclamantei privind repararea prejudiciului moral cauzat nu a fost probată.

Reclamanta nu a probat că a suferit careva frustrări de ordin fizic, psihic, social, profesional și/sau familial, din cauza acțiunilor intimatei, argumentele invocate în acest sens având un caracter declarativ.

Referitor la capătul de cerere privind încasarea dobânzii de întârziere, Colegiul a reținut că argumentele invocate de către reclamantă în acest sens sunt neîntemeiate, or, ultima nu a prezentat probe care ar confirma existența obligației pârâtei, care nu ar fi fost onorată de ultima și că aceasta ar fi devenit scadentă, nefiind precizat nici cuantumul dobânzii de întârziere și nici perioada pentru care se solicită a fi încasată.

La 12 august 2021, prin intermediul poștei (vol. II, f.d.113), Eugenia Schneider a declarat recurs împotriva deciziei din 21 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei și a hotărârii, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, a invocat că decizia este neîntemeiată, ilegală și pasibilă de a fi casată în baza temeiurilor de recurs prevăzute de art. 432 alin. (2) lit. c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Consideră că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art. 1398 alin. (1) din Codul civil, în raport cu circumstanțele cauzei.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată recurentei prin intermediul poștei la 16 iunie 2021, iar recursul a fost depus la 12 august 2021, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs a fost expediată pentru cunoștință intimatei la 2 septembrie 2021, însă, până la data examinării admisibilității recursului, aceasta nu a depus referință prin care să expună poziția privitor la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de

fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Eugenia Schneider, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Eugenia Schneider.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari